

Estoonia teater.

Reefnädalal, 14. mail s. a.,

ll. 8 õhtul

9. korda

„Othello“

Verdi ooper 4 vaat.

30. 11. 29 „Othello“

G. Verdi suure ooperiloomingus on „Othello“ tema väljapaistvam töö, mida ta kirjutas juba hulk aega hiljem kui „Mida“ loodud oli. Väsitavalt uuematele nõuetele ühes Wagneri ooperireformiga on Verdi oma muusikas ka dramaatilise karakteristika peale kõige enam rõhku pannud oma viimastes ooperites, kus orkestrivõimang on mõjukas ja tugev, aga siiski mitte sinfoonilise-polifoonilise loomuga, nagu Wagneril ja tema epigoonidel. Verdil domineerib igal pool ilka viisriitas laul ja sellepärast on ka lauljatel „Othellos“ nii hästi poola osades kui ka ansambelites ja loorides väga tähtsustatud ülesanded. „Othello“ osas hülgas esietendusel 1887 a. Milanos kuulus Itaalia tenor Tamagno, kes ka paar aastat hiljem Peterburis samas ooperis tähtsena võidutänu löi. Peale selle on „Othello“ üle terve maailma lavastatud. Suvitatu on ära märkida, et kuulus Rossini oli juba oma „Othello“ 1816 a. loonud, mis müüdi täiesti unustatud on. Verdi „Othello“ on peale oma väärtusliku muusika ka teksti suhtes hästi loetu teatud A. Boito poolt, kes ise kui ooperi autor tundis tublisti muusikalist kui ka lavastist nõudmist.

Esietendusel „Estoonias“ neljapäeva õhtul esines Othello osas R. Ots ja Desdemona osas D. Torosoff-Lieberg. Mõlemad lauljad pakkusid oma paremat võime võrsete häältega ning suutsid ka mänguga mõjuda dramaatilistes situatsioonides, eriti viimases vaatuses. Hedranis liiduväär oli Jago osas R. Witol, kes mitte ainult ei suutnud häält näitas, vaid ka vä-

ga selge diktsiooni ja osava mänguga loomustava tüübi löi. Vähematest osatähtedest rahuldusid täiel määral B. R. (Emilia), R. Satvi (Cassio), N. Surwja (Lodowiko) ja A. Riitas (Roderigo). Muusikaline juhatus oli J. Namitu käes, orkestri, loori ning üldise vaste ansambli juhtimist läbi viis. Näitejuhi S. Kopuse lavastus ühes A. Luurandi stilistilise dekoratsioonidega oli armastuse ja hoolikorraaldatud, jättes kõige parema mulje. Ooperil oli suur edu, kuigi teater viimastel päevadel ei olnud. A. Lemba

30. 11. 1929